

selv og var dermed paany dybt inde i den labyrintiske Tankegang, i hvilken han Dag og Nat i Angst og Uro forvildede sig.

Frk. Ragnhild — ja! Ogsaa paa hende havde han tænkt i denne Nat, da han laa vaagen og saae tilbage paa den bugtede Vej, ad hvilken Gud havde ledet ham op til sig. Hans Tanker havde dvælet ved Erindringen om hine Forsmædelsens Dage umiddelbart efter hans Tilbagekomst til København, da han — raadvild med sig selv, mistvivlende om alt, forført af sine Omgivelsers Overtalelser — et Øjeblik havde søgt Glemsel for sine fejlslagne Forhaabninger i Livets Tummel og været paa Nippet til at sælge sin Sjæl til Torvets Afguder. Som i en Vision havde han paany gennemlevet hin Vinteraften efter sin afdøde Svogers Fødselsdagsselskab, da han ophedet af Mad og Vin, forvirret af Festens Lys og Flitter, betaget af Frk. Ragnhilds hvide Skuldre havde fulgt hende hjem gennem de mørke Gader og udenfor hendes Dør grebet hendes Haand med en Tilstaaelse paa Læberne. Hun havde stødt ham fra sig, og han var gaaet bort med Blodet i Oprør og Sindet forbitret. Men da han kom hjem i sin Stue og afstrøg en Svovlstik for at tænde Lampen, faldt hans Blik i det samme paa det store, tornekroneede Kristushoved, der hang paa Væggen over Skrivebordet, — og han foer sammen. I det flakkende Lysskær var det for ham, som om Billedet med eet blev levende. De tunge Øjelaag løftede sig, de dybe Øjne saae paa ham med et til Døden bedrøvet Blik, der syntes at sige: „Hvi svigter du mig“!

Hin Nat begyndte den fortærende Sjælekamp, som siden ikke havde givet hans Hjerte Ro. Ligesom Jakob i den bibelske Fortælling havde han kæmpet med Gud og raabt til ham i sin Nød: „Jeg slipper dig ikke, før du velsigner mig!“

Han havde undertiden troet, at Kampen var ud-